

MARIJKE VOS

Eens in
je leven

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: © Marie Wanders
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1065 6
ISBN 978 94 027 6623 3 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

We hebben allemaal weleens dingen gedaan waar we achteraf misschien niet zo trots op zijn. Kleine misstappen, dronken avonden met onbekende afloop, schaamteloze tirades tegen de verkeerde persoon. Mijn verleden staat eerlijk gezegd bol van dat soort acties. Zoals die ene keer dat mijn vader me midden in de nacht op het politiebureau moest ophalen na een protestactie die een tikje uit de hand liep, of die ochtend dat ik wakker werd in een of andere stad in Duitsland zonder geld of telefoon en ook maar enige aanwijzing hoe ik daar terecht was gekomen. Ik wijt het voor het gemak maar aan de stroom talloze foute vriendjes die daar meestal deels schuldig aan waren. En vooruit, drank. Ook drank.

Maar goed, we worden allemaal ouder en verstandiger. Nou ja, niet allemaal – elk jaar blijven mensen zich aanmelden voor *Temptation Island* (godzijdank, want ik zou niet zonder kunnen).

Ik ben nu ouder en verstandiger. Mijn wilde haren ben ik kwijt en mijn streken ben ik verloren, zoals ze dat zeggen. In rustig vaarwater ook wel. Dat klinkt toch heerlijk, niet? Zo kabbelend als een beekje. Yep. Dat ben ik. Ik kabbel. Neem bijvoorbeeld John. Mijn relatie met John is als een opgewekt kabbelend beekje in de zachte lenteson. Zo'n rustig stromend watertje tussen het heldergroene gewas, waar citroenvlinders vrolijk overheen fladderen en een hertje zich aan de kant te-goed doet aan het verfrissende water. Heb je het beeld? Daar word je toch he-le-maal zen van? Oké, ik geef toe, soms heb ik wel zin om even

flink met m'n voeten te spetteren, gewoon om wat reuring te veroorzaken. Of een steentje te gooien – niet naar het hertje natuurlijk maar nét ernaast – gewoon om te kijken wat er gebeurt.

Ik kijk glimlachend naar John, mijn Perfecte Verloofde, die voor me uit loopt in de Bijenkorf. Yep, het is een wereld van verschil. Mijn vorige relaties waren meer als een soort wildwaterbaan, waarbij ik verwoed peddelend koers probeerde te houden en negen van de tien keer een fikse waterval tegenkwam aan het einde, waar we vervolgens afstortten, kopje-onder gingen en al proestend en happend naar adem weer boven kwamen. Behoorlijk... enerverend allemaal. En dat is waarom ik nu dus zo compleet zen-gelukkig ben met mijn kabbelen-debeekrelatiestatus.

Ho, wacht. Johns blik blijft geïnteresseerd bij een vitrine vol parelkettingen hangen.

Loop door. Loop door. Loop nou doohoor.

John is echt geweldig. Hij is het perfecte voorbeeld van het feit dat ik veranderd ben. John is attent, lief, hoffelijk en zet mijn belang voorop.

Ja, daar moest ik in het begin ook aan wennen.

Ik slaak vanbinnen een zucht van opluchting als hij verder loopt. Ik mag dan in de loop van de jaren veranderd zijn, parelkettingen zijn me nog altijd een brug te ver.

Ik laat mijn vinger langs het glas van een vitrine glijden, wat direct een afkeurende blik van de verkoper achter de balie oplevert. Snel trek ik mijn hand terug. Mijn ogen dwalen zonder iets te zien over de uitgestalde sieraden, maar keren dan weer terug naar John. In dat pak, met die chique lange jas erover en een donkere sjaal losjes om zijn nek ziet hij er statig uit, indrukwekkend zelfs. Het ontgaat me niet dat klanten zich nieuwsgierig omdraaien en verschillende verkopers hun rug rechten zo gauw hij in de buurt komt, wetende dat er iets te verdienen valt.

Mijn hart vult zich met trots. Die hoort bij mij. En ik hoor bij hem. Ik onderdruk een jubeldansje en huppel dan oncharmant naar hem toe.

‘Wat denk je van deze?’ John wijst naar een grote statementketting bezet met honderden fonkelende diamantjes. Het is zo’n ketting die je halve nek bedekt. Ik hoop maar dat ze hem standaard met een set zonnebrillen leveren om je ogen te beschermen.

‘Hm, ja, prachtig. Maar misschien een beetje... veel?’ probeer ik voorzichtig.

John kijkt met een warme blik naar me op. ‘Niks is te veel voor mijn aanstaande bruid.’

Ik smelt tot een hoopje en leg mijn hand op zijn arm terwijl ik een gelukzalige zucht slaak. Dan valt mijn oog op een iets minder aanwezige ketting. ‘En die dan?’

Morgen gaan we in ondertrouw en John stond erop me een ketting cadeau te geven voor de gelegenheid. Omdat ook ondertrouw iets is om te vieren. We pakken morgen groots uit. Nadat we in ondertrouw zijn gegaan, dineren we met onze families en goede vrienden en vervolgens overnachten we in een luxesuite van het Waldorf Astoria. John had erop gestaan. Oké, een klein deeltje van mij vindt het wel wat overdreven, maar hé, wie ben ik om een luxediner en een overnachting in de Van Loon Suite af te slaan?

‘Hm, een beetje gewoontjes.’ John kijkt peinzend naar de ketting, maar knikt dan toch naar de verkoper. ‘Mogen we die twee even zien?’

‘Natuurlijk, meneer.’ Jaknikkend als een dashboardpoppetje haalt de man beide kettingen uit de vitrine. Johns keuze en mijn bijgebrek-aan-beter-keuze. ‘Een prachtige keuze voor een prachtige dame,’ waagt de verkoper te zeggen, en hij glimlacht nerveus naar me, waarna hij de kettingen boven op de glazen plaat legt.

Eerlijk gezegd zijn ze allebei nogal... over the top.

Ik staar er zwijgend naar.

‘Wat vind je, lieverd?’ John kijkt vragend naar me op.

‘Ik weet het niet,’ antwoord ik voorzichtig.

John knikt bedachtzaam en verplaatst zijn blik weer naar de kettingen. ‘Je hebt gelijk, ze vallen niet écht op.’ Hij kijkt de verkoper aan. ‘Wat is uw meest unieke item?’

De man springt verheugd op en duikt dan onder de balie. Hij rommelt wat in de lade en haalt een doosje tevoorschijn, dat hij vervolgens op de toonbank legt alsof het de kroonjuwelen zelf zijn. Hij haalt diep adem en kijkt ons samenzweerderig aan, waarna hij met een sierlijk gebaar de deksel optilt. Er barst nog net geen engelenkoor los.

Er verschijnt een subtiele ketting... met een knots van een smaragd als hanger. Eromheen zitten zilveren blaadjes, met in elk blaadje een fonkelend diamantje.

Het is werkelijk de meest wanstaltige ketting die ik ooit heb gezien.

John glimlacht tevreden. ‘Prachtig, werkelijk fantastisch. Die nemen we.’

Vraag me alsjeblieft niet waarom, maar ik knik met een stralende glimlach naar John, terwijl ik het liefst met mijn hoofd op de glazen vitrine zou beuken. Zijn charmante glimlach is zó hartverwarmend dat ik het niet over mijn hart verkrijg om hem te zeggen dat de ketting niet per se mijn ding is. Met nog altijd die glimlach vastgeplakt op mijn gezicht, kaken inmiddels verkramp, kijk ik toe hoe de verkoper met veel omhaal en tergend langzaam het doosje begint in te pakken. Gouden inpakpapier, linten, glitters, gedroogde bloemen. Bij elk attribuut kijkt hij ons even verwachtingsvol aan, alsof we elk moment in gejuich en applaus kunnen uitbarsten.

Ik schraap mijn keel in de hoop dat dat zijn tempo versnelt, het maakt echter alleen dat hij even vragend opkijkt en zijn handelingen staakt.

‘Nee, niks, gaat u vooral door...’ prevel ik.

John kijkt me met een glimlach aan en ik ben direct mijn twijfels

weer vergeten. Het is toch ontzettend lief van hem dat hij me per se een mooi sieraad cadeau wil doen. ‘Het is perfect voor vanavond,’ zegt hij tevreden.

‘Vanavond?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. In een razend tempo zoek ik mijn brein af naar wat er vanavond te doen zou kunnen zijn. Leeg. Een blanco vel. Ik heb geen idee. Nog altijd met een glimlach, maar nu met een nonchalant vragende blik kijk ik John aan. ‘Help me even herinneren, vanavond...’ Ik draai met mijn hand in de lucht.

‘Het etentje met onze ouders?’ John schudt glimlachend zijn hoofd naar de verkoper. ‘Ze is soms nogal verstrooid.’

Etentje met onze ouders? Ik kijk van John naar de verkoper en weer terug. Met de beste wil van de wereld kan ik me niets herinneren over een etentje met onze ouders. We hebben toch morgen al een etentje? ‘Je bedoelt morgen?’ vraag ik daarom voorzichtig.

John lacht. ‘Nee, lieverd. Morgen is met z’n allen. Vanavond dineren we met z’n zessen bij Vinkeles aan de Keizersgracht, ik heb gereserveerd. Het leek me goed dat ze elkaar eerst nog wat beter leren kennen voordat... Nou ja, je weet wel: we de rest van ons leven aan elkaar vastzitten.’ Hij grijnst en neemt met een knikje het pakketje van de verkoper aan, die inmiddels klaar is met zijn demonstratie inpakken voor gevorderden.

‘O,’ is het enige wat ik kan uitbrengen. Ik weet eigenlijk wel zeker dat John dit niet eerder gezegd heeft. En ik heb mijn ouders er ook niet over gehoord. Dit is namelijk nogal een happening. Onze ouders die elkaar ontmoeten. Ik bedoel, Johns ouders, die mijn ouders ontmoeten. Dat zijn zo ongeveer twee compleet verschillende universums met een eigen sterrenstelsel die aan één tafel moeten zitten. ‘Weet je zeker dat mijn ouders dit weten?’

John knikt. ‘Ik heb je vader een maand geleden al een uitnodiging gestuurd via Google Agenda.’

Ik frons. De dag dat mijn vader zoiets begrijpt, ligt decennia voor ons. Wellicht in dat andere universum. ‘Ik bel hen zo wel even. Hoe laat en hoe heette het ook alweer? Vinkels?’

‘Vinkeles. Om halfacht. Dat ken je toch wel?’ antwoordt John terwijl hij nonchalant zijn pinpas door het apparaat haalt, zonder echt naar het bedrag te kijken. ‘Ze hebben een Michelinster, echt kleine kunstwerkjes op borden,’ gaat hij onverstoorbaar verder. ‘Dat moet jou toch aanspreken?’

Ik knik halfslachtig en diep ondertussen mijn telefoon uit mijn tas op. Terwijl we de Bijenkorf weer uit lopen, zoek ik mijn vaders nummer op en als we eenmaal buiten staan, laat ik de telefoon overgaan.

Ik luister geduldig hoe hij overgaat. En overgaat. En blijft overgaan. Met een zucht druk ik het gesprek weer weg. Mijn moeder dan misschien.

Na drie keer overgaan heb ik bij haar meer geluk.

‘Lieverd?’ Mijn moeders hese stem klinkt buiten adem.

‘Stoor ik?’

‘Ik zit midden in mijn yogales.’

‘O, shit, sorry.’

‘Geeft niet. Ik zet hem op pauze. Zo handig die onlinelessen.’

Ik luister naar wat gerommel en dan klinkt mijn moeders stem weer. ‘Belde je voor iets speciaals?’

‘Eh... ja.’ Ik werp een vluchtige blik op John, die staat een paar meter verderop geconcentreerd op het scherm van zijn telefoon te kijken. Vast iets voor zijn werk. John werkt als verzekeringsadviseur en heeft zijn eigen kantoor, samen met zijn partner Erik. Ik laat mijn ogen snel over hem heen gaan en kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Ben je er nog?’

Ik schrik op uit mijn zwijmel-kijk-nou-dit-is-mijn-verloofde-ge-

dachten. ‘John had het over een etentje vanavond, met jullie en zijn ouders? En, eh... ik vroeg me af: hebben jullie dat op de kalender staan?’

‘O?’ Er klinkt gerommel. Voetstappen.

In gedachten zie ik mijn moeder door het rommelige huis vol snuisterijen lopen, naar de volgeschreven huis-tuin-en-keukenkalender die in de keuken hangt.

‘Even mijn leesbril, waar is... o, hier. Even kijken, hm... Er staat niets.’

Ik zucht. ‘En pap weet zeker ook van niks?’

‘Ik vrees van niet, schat, die is momenteel met een cirkelzaag in de schuur bezig.’

‘Een nieuw meubelstuk?’

‘Nee, een houten karper,’ antwoordt mijn moeder, alsof dat het meest logische antwoord is dat je kunt verwachten.

‘Aha,’ knik ik daarom begrijpend. Ik weet inmiddels dat het soms beter is om geen vragen te stellen. John kijkt me verwachtingsvol aan en knikt in de richting waar de auto staat. ‘Maar kunnen jullie wel?’

‘Hoe laat is dat? En waar moeten we zijn?’ Mijn moeders stem klinkt gedempt. Waarschijnlijk doet ze een poging haar telefoon tussen haar oor en schouder te klemmen om mee te kunnen schrijven. Ik loop ondertussen achter John aan naar de parkeergarage.

‘Het is bij restaurant Vinkeles aan de Keizersgracht, om halfacht.’

‘Oké, dat moet wel lukken. Ik zal je vader zo onder het zaagsel vandaan trekken. Even afkloppen en hij is als nieuw, hoor. Wat leuk om eindelijk Johns ouders te ontmoeten.’

Dit wordt een drama.

‘Ja, nou, eh... en mam?’ Ik hou even in zodat John me niet hoort. ‘Het schijnt nogal een chique tent te zijn, dus...’

‘Dus?’

‘Wees alsjeblief zo min mogelijk jezelf.’

2

Het valt niet te ontkennen dat mijn vader in ieder geval zijn best heeft gedaan op een geschikte outfit. Hij draagt een colbert met een vlinderdas en zo te zien heeft hij ook zijn opvallend dunner wordende haren gekamd voordat hij ze in zijn bekende lage staart heeft vastgebonden. Vrij van zaagsel, dat ook. Allemaal pluspunten.

Het feit dat zijn vlinderdasje knalgeel is en het colbert in groenbruin paisleymotief ontsnapt lijkt van de set van een Austin Powersfilm, probeer ik te negeren.

Echt. Heel. Erg. Te. Negeren.

Ik sta op. ‘Pap, mam!’ Ik zwaai, wat me direct een waarschuwend blik van John oplevert. O ja, in een sterrenrestaurant wuift men niet.

Mijn vader loopt met een stevige tred op ons af, gevolgd door mijn moeder, die zich voor de gelegenheid in een paars... doek heeft gewikkeld, met hier en daar asymmetrische punten die over de vloer slepen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik meewarige blikken over tafels uitgewisseld worden en ik kreun inwendig. Razendsnel neem ik de schade op. Vooruit, als ze gewoon snel gaat zitten, lijkt het aan de bovenkant gewoon op een wijde blouse.

Mijn moeder kijkt op haar beurt met een bedenkelijk gezicht mijn nieuwe ketting. ‘Nieuw?’

Ik knik vluchtig. ‘Van John gekregen.’

‘Dat verbaast me niets.’

Ik neem niet de moeite om uitleg te vragen, trek een stoel naar achteren en dirigeer mijn moeder te gaan zitten, voordat Johns ouders arriveren.

Ze stuift echter op mijn verloofde af. 'John, wat leuk je weer te zien. En wat een geweldig idee om elkaar op deze manier wat beter te leren kennen. We zijn dadelijk natuurlijk allemaal één grote familie.' Mijn moeder geeft John geen hand, zoals gepast zou zijn bij een – wat is het? – tweede of derde ontmoeting, maar slaat haar armen om hem heen en hult hem in een wolk van patchoeli, terwijl ze drie stevige zoenen op zijn wangen drukt.

'Marion, wat fijn jullie weer te zien. Ik vond het inderdaad de hoogste tijd voor een nadere kennismaking.' John glimlacht charmant naar mijn moeder en steekt vervolgens zijn hand uit naar mijn vader. 'Ger, fijn dat je er bent.'

Mijn vader neemt zijn hand aan en knikt enkel.

Het is onmogelijk dat Johns aandacht niet wordt getrokken door de gele kanarie onder mijn vaders kin of het schreeuwerige colbertje dat erom smeekt verbrand te worden, maar hij laat geen enkel teken van ontzetting zien. En dat is precies waarom ik zo van hem hou. John is niet alleen attent en vriendelijk, hij vindt iedereen aardig en kijkt verder dan kledingkeuze. Ik slik. Dat zou ik dus eigenlijk ook moeten doen, zeker wanneer het mijn eigen ouders betreft. Maar ik wil zo graag dat dit goed gaat. En... Nou goed, ik ken hen langer dan vandaag.

Nerveus ga ik weer zitten en tot mijn opluchting transformeert mijn moeder inderdaad in een normaal ogende vrouw wanneer ze neerdaalt op haar stoel. Mijn vader daarentegen...

Ik zucht en kijk de andere kant op. Mijn ogen glijden door het chique restaurant: de ene wand bestaat bijna volledig uit zwart omlijste ramen, die uitkijken over de Keizersgracht, de andere wand is een lan-

ge bakstenen muur met ovens van de achttiende-eeuwse bakkerij die ooit in dit pand zat. Er staan enkel ronde tafels in de ruimte, met witte lakens en blinkende wijnglazen, waarvan er op dit tijdstip nog maar een paar vrij zijn.

Hoewel mijn ouders in dit restaurant al behoorlijk uit de toon vallen – en laten we het maar niet over het menu hebben, dat ik in de auto hierheen heb opgezocht en dat me zowat een beroerte bezorgde – kan ik me maar amper voorstellen dat Hans en Charmaine, de ouders van John, straks ook aanschuiven. Ik had heimelijk gehoopt dat we tijdens het etentje morgen de twee partijen enigszins uit elkaar zouden kunnen houden: mijn ouders zouden aan ene kant van de tafel kunnen praten met mijn zus en Iris, mijn beste vriendin, en Johns ouders zouden helemaal aan de andere kant van de tafel met Johns zakenpartner en vriend Erik en diens vrouw praten. Af en toe zou er een algemene opmerking over tafel gaan, en dan zou iedereen lachen. En uiteindelijk zouden alle gasten weer naar huis gaan zonder al te veel *mingling* en met enkel wat oppervlakkige uitwisselingen. Ik bedoel, het zat sowieso niet in de planning dat we vanaf nu als één grote familie met z'n allen kerst gaan vieren, toch? Daarom. Een beetje scheiding van de verschillende milieus lijkt me geen kwaad kunnen. Voor ieders welzijn.

‘Ah, daar zijn mijn ouders ook.’ John komt iets overeind en knikt subtiel naar de ingang, waar zijn vader net zijn overjas afgeeft en vervolgens zijn vrouw uit haar mantel helpt. Juist. Mantel, geen jas. Charmaine draagt mantels.

‘O, wat leuk!’ Mijn moeder draait zich enthousiast om in haar stoel en wuift die kant op. En ik, oude wuiver die ik ben, kan het haar dus niet eens kwalijk nemen, aangezien ik dat zelf zo’n tien minuten geleden ook nog deed.

‘Mam,’ sis ik alsnog. ‘Ze hebben ons al gezien.’

Ik kan op dit moment alleen maar bidden dat mam blijft zitten terwijl Hans en Charmaine naar onze tafel lopen. Kin geheven, rustige tred. Hans groet een man aan een van de tafels. En dan komen ze bij de onze aan.

‘Pa, ma.’ John staat op en geeft zijn ouders redelijk zakelijk een hand. Ja, dat vind ik ook raar. Maar goed, ik heb andere dingen om me druk over te maken op dit moment. Zoals mijn moeder, die met een stralende glimlach overeind komt en in een overvloed van paarse glinsterstof over de tafel buigt. Ze pakt met twee handen de hand van Charmaine vast en schudt hem alsof ze er geluid uit wil krijgen.

‘Dit moet je moeder zijn,’ glimlacht Charmaine onverstoorbaar, terwijl ze haar hand voorzichtig terugtrekt. ‘Wat ontzettend leuk om u te ontmoeten.’

‘Zeg maar “jij”, hoor. We zijn immers al praktisch familie.’

Het is maar een minuscule beweging, maar toch zie ik het. Charmaines wenkbrauw schiet een fractie van een seconde omhoog, maar ze herstelt zich bewonderenswaardig snel. ‘Dat is ook zo.’ Ze glimlacht, geeft dan mijn vader een hand, die, volgens de etiquette, netjes opstaat en daarmee ook volledig zicht geeft op zijn uitzonderlijke kledingkeuze.

‘Ger, de verwekker,’ zegt hij dan tot mijn grote afschuw met een knikje naar mij.

Ik zak terug in mijn stoel. Ik heb me bedacht. Kunnen we dit hele etentje alsnog annuleren?

Charmaine lacht meewarig naar mijn vader – waarschijnlijk denkt ze op dit moment dat ze hem niet goed verstaan heeft en prima, laten we het daar maar op houden –, dan strijkt ze haar rok glad en gaat ze, met een snelle blik op haar man, zitten.

‘Nou, de vooravond van een belangrijke dag, hè.’ Hans kijkt ons glimlachend aan en is de rust zelve. Ik ben hem ontzettend dankbaar

dat hij over mijn vaders opmerking heen praat. Of hij heeft het niet gehoord. Hoe dan ook knik ik vol overgave en ik grijp met beide handen dit nieuwe gespreksonderwerp aan.

‘Ontzettend belangrijk. In ondertrouw gaan maakt het weer een tikje echter, hè.’

Charmaine knikt. ‘Ik kan maar niet geloven dat mijn John gaat trouwen.’ Ze legt haar hand even over die van John en glimlacht. ‘Zo bijzonder.’

‘En ook zo snel, hè,’ voegt mijn moeder toe, met een blik op mij. Direct daarna verzacht haar gezicht weer.

‘Ach, als je weet dat het goed zit, waarom dan nog wachten?’ John kijkt me aan en ik voel een blos opkomen. Zulke woorden en zoals hij me dan aankijkt... Veeg. Me. Op.

En natuurlijk, wellicht is het wat snel. We kennen elkaar nu... vijf maanden? Maar het is precies wat John zegt: als het goed voelt, waar wachten we dan nog op? John is zo anders dan al die vorige vriendjes, zo... volwassen en evenwichtig: hij heeft een succesvol bedrijf, weet wat hij wil en gaat ervoor. Dat zijn toch alleen maar eigenschappen om te bewonderen?

Ik wrijf met mijn duim over zijn handpalm en glimlach. Ik heb geluk.

‘Vertel eens, Holly.’ Hans kijkt me geïnteresseerd aan. ‘Hoe gaat het op je werk? Nog altijd druk?’

‘Nou ja, druk...’ Ik wapper wat met mijn hand. ‘Het is bijna voorjaarsvakantie, dan is het altijd druk natuurlijk. Maar het lukt allemaal wel, hoor.’

Hans knikt goedkeurend. ‘Welke klassen heb je nu?’

‘Vooral de bovenbouw, en dan havo en vwo.’

‘En bakken ze er iets van, hou je ze goed onder de duim?’

Ik denk aan de papieren vliegtuigjes die gisteren door het lokaal vlogen, gevolgd door mijn eigen etui.

‘Hm, ja,’ antwoord ik en ik hoop daarmee het onderwerp, mijn niet zo heel succesvolle baan als docent beeldende vorming, af te doen. Tijd voor een ander onderwerp. ‘Hoe gaan de zaken?’

Voordat Hans kan reageren, verschijnt er echter een ober aan onze tafel. De man is netjes in pak gestoken en kijkt glimlachend de tafel rond. ‘Goedenavond, allen.’

Zijn blik blijft onmiskenbaar even op mijn vader rusten, een klein moment van verwarring, maar dan herstelt hij zich en hij knikt ons vriendelijk toe. ‘Kan ik u alvast wat te drinken inschenken, wellicht een bubbelje vooraf?’

‘Verrukkelijk,’ knikt Charmaine. Mijn ouders knikken ook.

De man kijkt opnieuw de tafel rond. ‘Iedereen? Uitstekend.’

Wanneer hij weer vertrokken is, begint Hans te vertellen over de laatste ontwikkelingen van zijn vastgoedbedrijf. Terwijl hij vertelt, luistert iedereen geboeid. Dat is wat er gebeurt als Hans aan het woord is: de man heeft een vanzelfsprekend charisma, dat maakt dat je naar hem wilt luisteren. Zelfs mijn vader knikt geïnteresseerd. Hij doet net zijn mond open om een vraag te stellen als de ober terugkomt.

‘Ik heb hier de bubbels.’ Hij zet de glazen een voor een neer. ‘En tevens de menukaarten voor u.’ Hij deelt zwarte mapjes uit.

‘O, ik heb echt zin in een lekkere steak.’ Mijn vader opent glunderend het menu, waarna zijn ogen over de twee enkele pagina’s glijden.

‘Zoals u kunt zien,’ gaat de man nadrukkelijk verder, ‘hebt u de keuze uit twee verschillende soorten menu’s: het menu van de chef met een variatie van gerechtjes met vlees, vis en groenten of een menu bestaande uit verschillende bijzondere groenten. Beide menu’s bestaan uit zeven gangen. Ik laat u even rustig kijken.’ Met een klein buiginkje loopt hij weer weg.

Ik richt me op het menu voor me, maar zie mijn vader vanuit mijn ooghoek zijn menukaart omkeren, de achterkant bekijken en dan met

een frons weer naar de twee opties kijken, waarna hij een bevreemde blik op mijn moeder werpt. Die geeft op haar beurt een vermanende knik naar het menu, waarna ze haar aandacht erop richt.

Ik lees zelf het menu nog eens vluchtig door. Het zegt me niet zoveel en dus kies ik voor het eerste. Het is allemaal chiquer dan ik gewend ben, zelfs met John, maar ik ben geen moeilijke eter, dus het zal vast goed komen.

Charmaine legt haar menu weer weg en kijkt mijn moeder vragend aan. Oké, daar gaan we weer. ‘En, Marion, wat deed jij nu ook alweer? Yogalessen?’

‘Ik ben holistisch therapeut,’ antwoordt mijn moeder met een glimlach. ‘Vooral reiki en sinds kort richt ik me ook op *access bars*.’

‘Exce... Is dat iets nieuws?’ Charmaine trekt haar wenkbrauwen op.

‘Dat is een energetisch lichaamsproces waarbij je rust en ontspanning ervaart middels maar liefst tweeëndertig drukpunten op het hoofd,’ legt mijn moeder uit, alsof ze een simpel boodschappenlijstje voorleest.

Aan het gezicht van Charmaine te zien is ze bij het woord ‘energetisch’ al afgehaakt. Maar ze knikt met een glimlachje. ‘O ja. Nou, een paar vriendinnen van mij doen ook aan yoga, inderdaad. Erg verkwikkend, niet?’

‘Dat is het.’ Mijn moeder is het wel gewend dat mensen niet goed begrijpen wat ze doet, ik ben blij dat ze het onderwerp deze keer laat voor wat het is. Ik glimlach even verontschuldigend naar mijn moeder, die knikt vergoelijkend.

‘Het is echter geen yoga, het is een vorm van therapie,’ hoor ik mijn vader zeggen, strijder der energetische verwarring. Natuurlijk, ik had kunnen weten dat hij het er niet bij zou laten.

‘O, therapie. Je bent dus therapeut?’ Charmaine kijkt van mijn vader naar mijn moeder.

‘Holistisch therapeut,’ herhaalt mijn moeder voorzichtig.

Godzijdank komt dan de ober opnieuw aan onze tafel om onze bestellingen op te nemen. Mijn moeder bestelt snel het menu van de chef voor mijn vader en gaat zelf voor het vegetarische menu. Als de rest ook zijn keuze heeft doorgegeven, knikt de man tevreden en vertrekt weer.

Mijn brein draait overuren op zoek naar een veilig gespreksonderwerp. Wacht, waren Charmaine en Hans niet net op vakantie geweest? Perfect! ‘Eh... hoe was jullie vakantie trouwens?’

‘O, fantastisch.’ Hans knikt de ober toe, die nu wat bordjes in het midden van de tafel zet met de woorden ‘Een amuse voor u’.

‘Het uitzicht daar verveelt nooit,’ voegt Charmaine toe. De ouders van John hebben een vakantiehuisje – of ja, villa – in Frankrijk waar ze geregeld naartoe gaan.

‘Waar zijn jullie geweest?’ vraagt mijn vader geïnteresseerd.

‘Ons buitenhuis aan de Côte d’Azur. Werkelijk een prachtige omgeving, ooit geweest?’

Mijn vader duwt peinzend zijn vinger tegen zijn mond. O, god, ik ken die blik. Het betekent dat hij graaft in zijn vage herinneringen uit zijn hippiebestaan en negen van de tien keer lopen die verhalen bijzonder beschamend af. Voor mij dan.

‘Nee, daar zijn jullie nooit geweest, pap,’ breek ik snel in en ik wend me tot Hans. ‘Het lijkt me heerlijk. John en ik komen graag een keertje langs.’

‘De Côte d’Azur...’ begint mijn vader dan nadenkend. Shit. Dan stoot hij mijn moeder aan. ‘Is dat niet waar we die kamasoetraretraite hebben gehad?’

Oké, ik transporteer mezelf nu naar een ander universum.

‘Nee, lieverd. Dat was op Ibiza. Ik geloof dat Holly in die regio eens meedeed aan die protestmars. Is dat niet waar je de ambassade toen wekenlang hebt bezet, met dat clubje van je?’

Ik schuif met mijn bestek heen en weer. Ik kan nu ontkennen, negeren, wegrennen of... 'Eh... zou kunnen. Ach, dat is allemaal zo lang geleden, mam.' Ik draai me om naar Hans en Charmaine. 'Maar de Côte d'Azur dus. Prachtig! En nog andere vakantieplannen?'

Charmaine begint te knikken, maar dan neemt tot mijn grote afgrijzen mijn vader weer het woord.

'Nu weet ik het weer, dat was in Monaco, niet de Côte d'Azur. En inderdaad niet die kamasoetraretraite, maar de rebirthingmasterclass.'

'O ja, dat is ook zo,' knikt mijn moeder.

'Re... rebirthing?' Charmaine werpt een vluchtige blik op haar man.

John schraapt zijn keel. En dan... als geroepen verschijnt de ober weer aan tafel. Iemand moet die man opslag geven. Echt, hij is zijn gewicht in goud waard. Zijn timing is werkelijk geweldig. Achter hem staat een tweede ober, beiden hebben ze borden in hun handen.

'De eerste gang voor u.'

'Wat fijn!' roep ik net iets te hard. De ober kijkt me even bevreemd aan, maar zet dan de borden neer, waar een mystieke rook vanaf komt. 'Ik heb voor u een platte Hollandse oester met een zachte mousse van zee-egel met witte boter en daarbovenop keizerlijke Chinese kaviaar.'

Mijn vader kijkt even beteuterd naar zijn bord, waarna hij zijn hoofd opricht. 'Eh... ober?'

O, god. Loop weg. Loop weg.

Maar helaas.

De man die zich net had omgedraaid, komt gedienstig terug. 'Ja, meneer?'

Ik knijp mijn vingers om de rand van de tafel en sluit mijn ogen.

'Hebt u toevallig ook een bakje mayo voor me?'